

Chapter - Thirty-Two

अध्याय बत्तीस

Stewardship

भण्डारेपन

सुरुको अध्यायमा हामीले प्रभु येशूले दिनु भएको डाँडाको उपदेशको बारेमा हेर्दाखेरि प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूसँग भण्डारेपनको बारेमा केही वचनहरू बोल्नु भएको कुरालाई हेरेका थियौं । उहाँले तिनीहरूलाई आफ्ना सम्पत्ति पृथ्वीमा नथुपार्नु, तर स्वर्गमा थुपार्नु भनेर भन्नु भएको थियो । उहाँले तिनीहरूलाई अस्थायी सम्पत्ति खर्च गर्नेहरूको मूर्खताको बारेमा मात्रै देखाउनु भएको थिएन, तर तिनीहरूको हृदयमा भएका अन्धकारका कुराहरूलाई समेत देखाई दिनु भएको थियो (हेर्नुहोस् मत्ती ६:१९-२४) ।

पृथ्वीमा जसले आफ्ना धन-सम्पत्तिहरू थुपार्दछन्, रूपैयाँ पैसा नै तिनीहरूको साँचो ईश्वर हो, किनभने तिनीहरूले त्यसको सेवा गर्दछन् र त्यसले नै तिनीहरूको जीवनलाई शासन गर्ने काम गर्दछ । यदि परमेश्वर हाम्रो साँचो मालिक हुनु हुन्छ भने, उहाँ हाम्रो रूपैयाँ-पैसाको पनि मालिक हुनु हुन्छ भनेर स्पष्ट रूपमा देखाउँदै परमेश्वर र रूपैयाँ-पैसाको सेवा गर्न असम्भव छ भनी प्रभु येशूले घोषणा गरी दिनु भयो । जुनसुकै कुराले भन्दा पनि बढी रूपैयाँ-पैसाले मानिसहरूको हृदयको लागि प्रतिस्पर्धा गर्दछ । त्यसैकारणले प्रभु येशूले हामीलाई हामीले हामीसँग भएका सबै कुरा त्यागेनौं भने उहाँका चेलाहरू बन्न सक्दैनौं भनेर सिकाउनु भएको थियो भन्ने कुरामा शंका छैन (हेर्नुहोस् लुका १४:३३) । ख्रीष्टका चेलाहरूको आफ्नै केही हुँदैन । तिनीहरू परमेश्वरका कुराहरूको भण्डारे मात्रै हुन् र परमेश्वरले उहाँको रूपैयाँ-पैसा यसरी चलाएको चाहनु हुन्छ, जसप्रकारले उहाँको चरित्र र राज्यको परिवर्तन हुने काम हुन्छ ।

प्रभु येशूलाई भण्डारेपनको बारेमा धेरै कुरा भन्नु थियो, तर उहाँको अनुयायी हुँ भन्नेहरूले धेरैचोटि उहाँको वचनलाई वेवास्ता गरेका थिए । धेरैजसो ख्यातिप्राप्त चाँहि आधुनिक “समुन्नतिको सिद्धान्त” लाई निर्माण गर्नको लागि धर्मशास्त्रलाई बजाउने र यसलाई विभिन्न रूपमा, देखाउने र स्पष्ट गराउने प्रकृया नै हो । जे भए तापनि, चेला बनाउने सेवकले ख्रीष्टका सबै आज्ञाहरू पालन गर्न मानिसहरूलाई सिकाउनको निम्ति चाहना गर्दछ । यसरी, उसले आफ्नो उदाहरणद्वारा र उसको वचनद्वारा बाइबलीय भण्डारेपनको बारेमा सिकाउनेछ ।

आउनुहोस् अब हामी भण्डारेपनको बारेमा धर्मशास्त्रले के सिकाउँदछ भनेर हेरौं, र त्यही बेला, समुन्नतिको बारेमा भूटो शिक्षाका केही सामान्य उदाहरणहरूलाई प्रकट गरौं । यो त्यसैकारणले एउटा गहन अध्ययन बन्नेछ । मैले यस विषयमा एउटा पुस्तकभरि नै लेखेको छु, जुन हाम्रो वेबसाइट (Shepherdserve.org) मा अंग्रेजी भाषामा पढनको लागि उपलब्ध छ । यो “बाइबलीय शीर्षक” (Biblical Topic) र सहशीर्षक “रूपैयाँ-पैसाको बारेमा प्रभु येशू” (Jesus on Money) मा भेट्न सकिन्छ ।

The Supplier of need

खाँचाहरू पूरा गर्ने व्यक्ति

सकारात्मक नोटमा सुरु गरेर, हामी यो सम्झन्छौं, कि पावलले पवित्र आत्माको प्रेरणामा लेखेका छन्, “मेरा परमेश्वरले आफ्नो महिमामा उहाँको सम्पत्ति अनुसार तिमीहरूको हरेक खाँचो खीष्ट येशूमा पूरा गरी दिनु हुनेछ” (फिलिप्पी ४:१९) । खीष्टियनहरूले यी सबैले जानेको प्रतिज्ञालाई प्रायः जसो गरेर उदृत गरी दावी गर्ने गर्दछन्, तर यसको सन्दर्भमा चाँहि के थियो त ? जब हामी यसलाई सान्दर्भिक रूपमा पढ्दछौं, तब परमेश्वरले फिलिप्पीका विश्वासीहरूको सारा खाँचाहरू पूरा गरी दिनु हुनेछ भनेर पावल किन त्यति विश्वस्त थिए भन्ने कारण हामीले चाँडै पत्ता लगाउन सक्छौं :

“तापनि, तिमीहरू मेरो कष्टमा सहभागी भयौ, सो असल गर्नु । तिमी फिलिप्पीहरू आफै पनि जान्दछौ, कि सुसमाचारको सुरुमा म माकेडोनियाबाट विदा हुँदा, दिने र लिने काममा, तिमीहरू बाहेक कुनै मण्डलीको सहभागिता मसँग भएको थिएन, किनभने थिस्सलोनिकीमा पनि तिमीहरूले मलाई एकपटकभन्दा बढी नै मेरो निमित्त सहायता पठायौ । मैले भेटि खोजेको होइन, तर म त तिमीहरूमा यस्तो फलको आशा राख्दछु, जो तिमीहरूकै हिसाबमा जम्मा हुँदै जाओस् । तर मैले पाउनु पर्नेभन्दा बढी नै पाएको छु, इपाफ्रोडिटसद्वारा पठाई दिएका तिमीहरूको मीठो बासना भएको र परमेश्वरलाई मन पर्दो र ग्रहणयोग्य बलिदान पाएर म तृप्त भएको छु । अनि मेरा परमेश्वरले आफ्नो महिमामा उहाँको सम्पत्ति अनुसार तिमीहरूको हरेक खाँचो खीष्ट येशूमा पूरा गरी दिनु हुनेछ” (फिलिप्पी ४:१४-१९) ।

पावल निश्चित थिए, कि प्रभु येशूले फिलिप्पीका मानिसहरूको खाँचाहरू वास्तवमै पूरा गरी दिनु हुनेछ, किनभने तिनीहरूले प्रभु येशूको शर्तलाई पूरा गरेका थिए : पावलले निरन्तर रूपमा मण्डलीहरू स्थापना गर्न सक्नु भनेर तिनीहरूले उनलाई नियमित रूपमा आफ्ना बलिदानी उपहारहरू (भेटिहरू) पठाई प्रमाणित गरेर सबैभन्दा पहिले परमेश्वरको राज्यको खोजी गरिरहेका थिए । प्रभु येशूले आफ्नो डाँडाको उपदेशमा भन्नु भएको कुरालाई सम्झनुहोस्, जहाँ प्रभु येशूले भन्नु भएको थियो, “किनकि तिमीहरूका स्वर्गमा हुनु हुने पिताले तिमीहरूलाई यी सबै थोकको खाँचो छ भनी जान्नु हुन्छ । तर अहिले उहाँको राज्य र उहाँको धार्मिकताको खोजी गर, र यी सबै थोक तिमीहरूको निमित्त थपिनेछन्” (मत्ती ६:३२-३३) ।

त्यसैले हामी देख्दछौं, कि फिलिप्पी ४:१९ मा भएको पावलको यो प्रतिज्ञालाई उदृत गर्ने र दावी गर्ने हरेक खीष्टियनको लागि प्रयोग हुँदैन । बरु, यो त पहिले परमेश्वरको राज्यको खोजी गर्नेहरूको लागि मात्रै प्रयोग हुन्छ ।

What do we really need ?

हामीलाई साँच्चै के चाहिन्छ ?

मत्ती ६:३२-३३ मा भएको प्रभु येशूको प्रतिज्ञाबाट हामीले केही कुरा सिक्न सक्छौं । कहिले-काँही हामीले हाम्रो खाँचो के हो भन्ने कुरा प्राप्त गर्न चाहेकोबाट छुट्याउन हामीलाई कठीन पर्दछ । जे भए तापनि हाम्रो खाँचाहरू के-के हुन् भनी प्रभु येशूले परिभाषित गरी दिनु भएको छ । उहाँले भन्नु भएको छ, “तिमीहरूका स्वर्गमा हुनु हुने पिताले तिमीहरूलाई यी सबै थोकको खाँचो छ भनी जान्नु हुन्छ ।”

सबैभन्दा पहिले परमेश्वरको राज्य र धार्मिकताको खोजी गर्नेहरूलाई नै यी सबै थोक थपिने छ भनेर भन्नु भएका ती “सबै थोकहरू” चाँहि के के हुन् त ? तिनीहरू गाँस, बास र कपास हुन् । त्यस कुरामा कसैले पनि विवाद गर्न सक्दैन, किनभने यस कुरालाई नै विचार गरेर प्रभु येशूले केही समय अगाडि नै ठीक त्यही कुरा भन्नु भएको थियो (हेर्नुहोस् मत्ती ६:२५-३१) । हाम्रा साँचो भौतिक आवश्यकताहरू भनेको गाँस, बास र कपास नै हुन् । वास्तवमा, ती कुराहरू मात्रै प्रभु येशू र उहाँसँग यात्रा गर्ने चेलाहरूको समूहसँग थिए ।

हाम्रा खाँचाहरूको सम्बन्धमा प्रभु येशूले दिनु भएको परिभाषासँग पावल पनि सहमत थिए भन्ने कुरा उनले तिमोथीलाई लेखेको कुराबाट स्पष्ट हुन्छ : “तर वास्तवमा सन्तुष्टि सहितको भक्ति नै ठूलो लाभ हो । किनकि हामीले न ता यस संसारमा केही ल्यायौं न यहाँबाट केही लैजान नै सक्छौं । अनि खान र लाउनसम्म छ भने हामी त्यसैमा सन्तुष्ट हुनेछौं । तर धनी हुने इच्छा गर्नेहरू परीक्षामा पर्छन्, पासोमा फँस्छन् र धेरै अर्थहीन र दुःखदायी इच्छाहरूमा डुब्छन्, जसले मानिसहरूलाई बर्बादी र सर्वनाशमा डुबाउँछन् । किनभने रूपैयाँ-पैसाको मोहनै सबै किसिमका खराबीको जड हो, र पैसाको लोभमा परेर कोही-कोही विश्वासबाट कुमार्गतिर लागेका छन् र धेरै पिडाले तिनीहरूको हृदय घोचेको छन्” (१ तिमोथी ६:६-१०) ।

खाने र लगाउने कुराहरू भौतिक रूपमा हाम्रो साँचो आवश्यकताहरू नै हुन् भन्ने कुरा पावलले विश्वास गर्दथे, नत्र भने हामीहरू ती कुराहरूमा सन्तुष्ट हुनु पर्छ भनेर उनले भन्ने थिएनन् । फिलिप्पीका मानिसहरूको खाँचो परमेश्वरले पूरा गरी दिनु हुनेछ भन्ने उनको प्रतिज्ञाको बारेमा त्यस कुराले हामीलाई अलिक भिन्दै धारणा लिन अगुवाई गर्दछ । त्यस पदलाई केही प्रचारकहरूले व्याख्या गरेको सुन्दा तपाईंले त्यसलाई, “मेरो परमेश्वरले तिमिहरूका सारा लोभलाई पूरा गरी दिनु हुनेछ” भनेको हो कि भनेर विचार गर्नु हुनेछ । यसको अतिरिक्त, यदि हामी खाने कुरा र लाउने कुराको लागि मात्रै सन्तुष्ट हुन्छौं भने, के हामीसँग वास्तवमा जे छ त्यसमा भन् बढता गरेर सन्तुष्ट हुँदैनौं र जुन चाँहि हामीसँग खाने र लाउने कुराहरूभन्दा पनि बढी कुराहरू छन् ?

Discontentment

असन्तुष्टिपना

हाम्रो समस्या चाँहि के हो भने, हामीसँग भएको भन्दा पनि बढी हामीलाई खाँचो छ भनी हामी सोच्ने गर्दछौं । परमेश्वरले आदम र हवालाई सृष्टि गर्नु हुँदा तिनीहरूसँग केही पनि थिएन, र पनि तिनीहरू स्वर्गलोकमा जिइरहेका थिए भन्ने कुराको तथ्यलाई विचार गर्नुहोस् । परमेश्वरले हामीलाई भौतिक कुराहरू संकलन गर्ने हाम्रो खुशीबाट हामीलाई रोक्ने विचार गर्नु भएको थिएन भन्ने कुरा एकदम स्पष्ट छ । के प्रभु येशूले कहिले पनि टुटी घुमाएर बाथरूपमा भएको सावरको मुनी रहनु भएन भन्ने सत्य कुराको बारेमा तपाईंले विचार गर्नु भएको छ ? उहाँले आफ्नो लुगाहरू कहिले पनि वासिङ्ग मेशिनमा राखेर धुनु भएन, उहाँले कहिले पनि रेफ्रिजेरेटर (फ्रिज) को ढोका खोल्नु भएन । उहाँले कहिले पनि कार चलाउनु भएन, वा त्यस कुराको लागि उहाँले साइकल समेत चलाउनु भएन । उहाँले एकपल्ट पनि रेडियो सुन्नु भएन, कसैसँग फोनमा गफ गर्नु भएन, स्टोभमा खाना पकाउनु भएन, वा उहाँले कहिले

पनि सार्वजनिक सम्बोधनको तरिकाले प्रचार गर्ने काम गर्नु भएन । उहाँले कहिले पनि भिडियो वा टेलिफोन शो हेर्नु भएन, बिद्युतीय बत्ती प्रयोग गर्नु भएन, वा एयर कण्डीसनमा बसेर आफूलाई सितलता प्रदान गर्नु भएन अथवा बिद्युतीय पंखाको समेत प्रयोग गर्नु भएन । उहाँले कहिले आफ्नो हातमा घडी बाँध्नु भएन । उहाँको दराजभरि उहाँले लत्ता कपडा राख्नु भएको थिएन । उहाँ कसरी खुशी हुन सक्नु हुन्थ्यो होला ?

संयुक्त राज्यमा (र सायद तपाईंको देशमा पनि), मानिसहरू तिनीहरूका नयाँ-नयाँ खालका भौतिक सम्पत्तिमा कसरी रमाइरहेका हुन्छन् भनेर हामीलाई विज्ञापनमा बमवर्षा गर्ने गरिन्छ । परिणामस्वरूप, प्राप्त गर्न सक्ने रहेछौं भनी सोच्नको लागि हाम्रो दिमाग धोइने काम हुन्छ (अर्थात् “दिमागलाई फोहोर बनाउने काम” हुन्छ), यसरी हामी कहिले सन्तुष्ट हुँदैनौं । यसैलाई प्रभु येशूले “धन-सम्पत्तिको छल” भनी भन्नु भयो (मत्ती १३:२२) । भौतिक कुराहरूले खुशी दिने प्रतिज्ञा गर्दछ, तर त्यस प्रतिज्ञामा कमै मात्र पुग्न सकिन्छ । अनि जब हामी यस सारका भौतिक कुराहरू प्राप्त गर्न पछि लाग्दछौं, तब हामी वास्तवमै मूर्तिपुजक नै बन्दछौं, मान्मोनका दासहरू बन्दछौं, जसले परमेश्वरलाई बिसन्ध र उहाँलाई हाम्रो सारा हृदयले प्रेम गर्नु र आफ्नो छिमेकीलाई आफैलाई भन्ने प्रेम गर्नु भन्ने उहाँको अति नै महत्वपूर्ण आज्ञालाई बिसाई दिन्छ । परमेश्वरले यही कुराको बारेमा भनेर इस्राएललाई चेतावनी दिनु भएको थियो:

“सावधान बस, नत्र भने मैले तिमीहरूलाई आज दिएको उहाँका आज्ञाहरू र उहाँको विधि-विधान उलंघन गरेर परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरलाई नभूल, नत्र ता जब तिमीहरू खाएर तृप्त हुन्छौ, र राम्रा-राम्रा घरहरू बनाएर बस्नेछौ, जब तिमीहरूको बगाल र बथानको बृद्धि भएर जानेछ र तिमीहरूका सुन चाँदी र तिमीहरूसित भएका सबैथोक प्रशस्त हुनेछन्, तब अहंकारी भएर तिमीहरूलाई दासत्वको देश मिश्रवाट ल्याउनु हुने परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरलाई भुल्नेछौ” (व्यवस्था ८:११-१४) ।

त्यसरी नै प्रभु येशूले पनि “सम्पत्तिको छल” ले साँचो विश्वासीबाट आत्मिक जीवनलाई सारै नराम्रोसँग निस्सासिदिन्छ, जसले आफूलाई त्यसको आकर्षणमा लिप्त गराउँदछ भनेर चेतावनी दिनु भयो (हेर्नुहोस् मत्ती १३:७, २२) । “पैसाको लोभमा परेर कोही-कोही विश्वासबाट कुमार्गीतिर लागेका छन्, र धेरै पिडाले तिनीहरूको हृदय घोचेका छन्” भन्दै “रूपैयाँ-पैसाको मोह नै सबै किसिमका खराबीको जड हो” भनेर पावलले पनि चेतावनी दिएका छन् (१ तिमोथी ६:१०) । हिब्रूका लेखकले हामीलाई होशियार गराउँदछन्, “रूपैयाँ पैसाको मोहबाट आफूलाई अलग राख, तिमीहरूसँग भएको कुरामा सन्तुष्ट बस, किनकि उहाँले आफै भन्नु भएको छ, “म तिमीहरूलाई कहिले छोड्ने छैन, म तिमीहरूलाई कहिले त्याग्ने छुइन” (हिब्रू १३:५) । धन- सम्पत्तिको खतरा सम्बन्धी धर्मशास्त्रका चेतावनीहरूका यी कुराहरू नमुना मात्रै हुन् ।

When Money is Master **जब रूपैयाँ-पैसा मालिक बन्दछ**

सायद हाम्रो रूपैयाँ-पैसासँगको पारस्परिक सम्बन्धभन्दा परमेश्वरसँगको सम्बन्ध कस्तो छ भनी नाप्ने योभन्दा राम्रो यन्त्र छैन होला । रूपैयाँ-पैसा समय र यसलाई हामीले प्राप्त गर्ने

उपाय र हामीले यसलाई प्राप्त गरी सकेपछि के गछौं भन्ने कुराले हाम्रो आत्मिक जीवनको बारेमा प्रकट गर्दछ । जब हामी पैसा कमाउछौं, र हामीले केही पनि प्राप्त गर्दैनौं भने पनि, सायद हामीलाई कसैले पनि मनपराउँदैन होला भन्ने परीक्षामा हामी पर्दछौं । पैसाले सजिलैसित दुवै महान आज्ञाहरूलाई अपमान गर्दछ, किनभने एकमात्र परमेश्वरदेखि माथि भएर यो नै परमेश्वर भइहाल्छ, र यसले हामीलाई हाम्रो छिमेकीलाई थोरै प्रेम गर्न लगाएर आफैलाई बढी प्रेम गर्न लगाउँदछ । अर्कोतर्फ, परमेश्वरलाई प्रेम गर्न र आफ्नो छिमेकीलाई प्रेम गर्ने कुराको लागि प्रमाणको निमित्त पनि पैसालाई प्रयोग गर्न सकिन्छ ।

प्रभु येशूले एकपल्ट एउटा मानिसको बारेमा दृष्टान्त भन्नु भयो, जसले परमेश्वरलाई भन्दा बढी पैसालाई उसको जीवन शासन गर्न अनुमान दिएको थियो :

“कुनै एउटा धनी मानिसको जमीनमा प्रशस्त उब्जनी भयो । त्यसले मनमनै गुन्न लाग्यो, मेरो अन्न राख्ने ठाउँ मसित छैन, अब म के गरुं ? तब त्यसले भन्यो, म यसो गर्नेछु : आफ्ना ढुकुटीहरू भत्काएर भन ठूला-ठूला बनाउनेछु, र मेरा सबै अनाज र मालताल त्यही राख्नेछु, अनि म आफ्नो प्राणलाई भन्नेछु, “ए प्राण, धेरै वर्षसम्म पुग्ने प्रशस्त सम्पत्ति तेरो निमित्त थुप्रै एको छ, सुख चैनमा बस, खा, पी र मोज गर ।” तर परमेश्वरले त्यसलाई भन्नु भयो, “ए मूर्ख, आज राती नै तेरो प्राण तँबाट लिइनेछ, र जे कुराहरू तँले आफ्नो निमित्त थुपारेको छस्, ती कसको हुने ?” आफ्नो निमित्त धन सम्पत्ति थुपार्ने, तर परमेश्वरको दृष्टिमा धनी नहुने मान्छेको अवस्था यस्तै हुन्छ” (लूका १२:१६-२१) ।

प्रभु येशूले त्यो धनी मानिसलाई एउटा अति नै मूर्खको रूपमा चित्रण गर्नु भयो । स्वास्थ्य, उत्पादनशील जमीन साथै खेतीपाती गर्ने राम्रो क्षमता भए तापनि, उसले परमेश्वरलाई चिनेको थिएन, नत्रभने उसले आफ्ना आम्दानीहरू बटुलेर थन्काउने थिएन र स्वार्थी अभिलाषा र सुखचैनको जीवन निवृत्त गर्ने थिएन । बरु, उसले आफूलाई म परमेश्वरको भण्डारे मात्र हुँ भन्ने जानेर आफूले पाएका आशिषहरूलाई के गर्ने भनी प्रभुसँग भन्ने थियो । वास्तवमा, परमेश्वरले उसले पाएको प्रशस्त आशिष बाँड्नुं गरेर निरन्तर काम गरेको चाहनु हुन्थ्यो जसले गर्दा उसले निरन्तर रूपमा आफ्नो प्रशस्तताबाट अझ धेरै बाँड्नुं गर्न सकोस् । सायद अर्को एउटा ग्रहणयोग्य अपवादको रूपमा उसले आफ्नो खेती किसानीको कामलाई छाडेर आफैलाई स्व-समर्थित सेवकाई गर्नको लागि, यदि परमेश्वरले उसलाई त्यसै गर्नको लागि बोलाउनु भएको भए, समर्पित गर्न सक्ने थियो ।

प्रभु येशूले भन्नु भएको दृष्टान्तमा भएको धनी किसानले आफ्नो मृत्युको बारेमा गल्ती हिसाब गर्‍यो । उसले आफूलाई धेरै वर्षसम्म बाँच्नेछु भनी मानिलिएको थियो, जबकि अब उ एकै घण्टापछि अनन्तबाट टाढा हुँदै थियो । प्रभु येशूले देखाउनु भएको कुरामा केही गल्ती नै छैन : हामी हेरक दिन परमेश्वरको सामु आफ्नो हिसाब बुजाउनको लागि खडा हुनलाई तयार भएर रहनु पर्ने अन्तिम क्षण यही हो कि भनेर जिउनु पर्दछ ।

Two Perspectives दुईवटा परिपेक्षहरू

मानिसको परिप्रेक्षबाट परमेश्वरको परिप्रेक्ष कति फरक छ । प्रभु येशूले भन्नु भएको दृष्टान्तमा भएको धनी मानिसले उसलाई चिन्ने धेरै जसो मानिसहरूसँग ईर्ष्या राखेको छ, तर

पनि परमेश्वरले उसलाई विचारा भन्नु भएको छ । उ मानिसहरूको दृष्टिकोणमा धनी थियो, तर परमेश्वरको दृष्टिकोणमा गरीब थियो । उसले सदाको लागि हुने गरी आफ्नो सम्पत्तिहरू स्वर्गमा राख्न सक्ने थियो, तर उसले त्यसलाई पृथ्वीमै थन्काउने निर्णय गर्‍यो, जहाँ उ मरेर जाने वित्तिकै उसलाई कुनै फाइदा हुनेवाला थिएन । प्रभु येशूले लोभी मानिसहरूको बारेमा सिकाउनु भएको यस कुराको प्रकाशमा, त्यो धनी मानिस मरेपछि स्वर्ग गयो, कि भनेर प्रभु येशूले हामीलाई सौँचेको चाहनु हुन्छ कि जस्तो लाग्छ ।

यस दृष्टान्तले हामी सबैलाई यो कुरा सम्झनको लागि सहायता गर्दछ, कि हामीसँग भएको हरेक कुरा परमेश्वरले दिनु भएको उपहार हो, र उहाँले हामीलाई विश्वासयोग्य भण्डारे भएको चाहनु हुन्छ । भौतिक सम्पत्ति भएकाहरूको लागि मात्र नभएर, हरेकको लागि साथै भौतिक कुराहरूप्रति औधी चाख राख्ने प्रत्येक व्यक्तिको लागि यो कथामा प्रयोगात्मक सन्देश छ । प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई निरन्तर रूपमा बोल्दै गर्नु हुँदा उहाँले यसलाई यसरी स्पष्ट पारी दिनु भयो :

“यसैकारण (त्यसको मतलब उहाँले भर्खरै भन्नु भएको कुराको आधारमा उहाँले अब के भन्दै हुनु हुन्छ भन्ने कुरा हो), म तिमीहरूलाई भन्दछु, आफ्नो प्राणको निमित्त के खाऔँ, र शरीरको निमित्त के पहिरौँ भनी चिन्तित नहोओ । किनकि जीवन भोजनभन्दा र शरीर वस्त्रभन्दा ठूलो हो । कागहरूलाई विचार गर : तिनीहरू न ता छर्दछन्, त कटनी गर्दछन्, तिनीहरूको न ता भण्डार न हुकुटी नै छ, तर पनि परमेश्वरले तिनलाई खुवाउनु हुन्छ । तिमीहरू चरा-चुरु झीभन्दा ज्यादै बढी मोलका छौ । तिमीहरूमध्ये कसले फिक्री गरेर आफ्नो आयुमा एक घडीसम्म पनि थप्न सक्छ ? यसकारण यदि तिमीहरू त्यतिको सानो काम गर्न सक्दैनौ भने, अरु कुराको चिन्ता किन गर्दछौ ? लिली फूललाई विचार गर, कसरी तिनीहरू न ता परिश्रम गर्छन्, न काट्छन्, तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, सोलोमन राजा पनि आफ्नो सारा गौरवमा यीमध्ये एउटा जतिको पनि विभूषित थिएनन् । तर आज हुने र भोली आगोमा फालिने मैदानको घाँसलाई परमेश्वरले यसरी आभूषित गर्नु हुन्छ भने ? ए अल्पविश्वासी हो, उहाँले तिमीहरूलाई भन कति बढी आभूषित गर्नु हुनेछ, के खाऔँला कि के पिऔँला भनी तिमीहरू खोजीमा नबस र चिन्तित पनि नहोओ, किनकि संसारका सबै मानिसहरू यी कुराहरूको खोजीमा रहन्छन् । तिमीहरूको पिताले जान्नु हुन्छ, कि तिमीहरूलाई यी कुराहरूको खाँचो छ । तर परमेश्वरको राज्यको खोजी गर र यी सबै कुराहरू पनि तिमीहरूलाई दिइनेछन् । सानो बगाल नडराओ । किनभने तिमीहरूलाई राज्य दिन तिमीहरूका पिता प्रसन्न हुनु हुन्छ ।

तिमीहरूको सम्पत्ति बेचेर भिक्षा देओ, आफ्नो निमित्त थोत्रो नहुने थैलीहरू बनाओ, स्वर्गमा कहिले नष्ट नहुने धन स्वर्गमा संचय गर, जहाँ मन पनि हुनेछ” (लूका १२:२२-३४) ।

प्रभु येशूको वचन कसरी ती आधुनिक “समुन्नतीका प्रचारकहरू” को विपरीत खडा हुन्छ । प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई तिनीहरूसँग भएका थोकहरू बेचेर भिक्षा देओ भनेर भन्नु भएको ठाउँमा उहाँले हामीलाई प्रशस्त भएको चाहनु हुन्छ भनी आज हामीहरूलाई भनिरहेको छ । फेरि पनि उहाँले आफ्ना सम्पत्तिहरू पृथ्वीमा थुपार्नेहरूको मूर्खतालाई देखाई दिनु भएको छ – जहाँ ती सम्पत्तिहरू नष्ट हुनको लागि पहिलेबाट तयार गरिएको छ, र जहाँ त्यो नष्ट हुन्छ, त्यसको मालिकको हृदय पनि त्यही नै हुन्छन् ।

यो कुरा याद गर्नुहोस्, कि प्रभु येशूले त्यो मूर्ख धनी मानिसको पाठलाई ती मानिसहरूलाई बुझाउनको लागि प्रयोग गर्नु भयो जोहरूसँग अति नै थोरै मात्र थियो, जसले गर्दा तिनीहरू के खाऔँला र के पिऔँला भनी परीक्षामा पर्न लागेका थिए । यस्ता कुराहरूको

बारेमा चिन्ता फिक्री गर्दा हाम्रो वास्ता गर्नु हुने पितालाई भरोसा गर्नु पर्ने हो त्यसरी भरोसा गर्दछौं, तब हामीले चिन्ता फिक्री गर्नु पर्दैन र त्यस प्रकारको चिन्ता फिक्री नगर्नको लागि स्वतन्त्र तुल्याई दिने हाम्रो मनोबृत्तिले हामीलाई परमेश्वरको राज्य निर्माण गर्नलाई केन्द्रित हुन हामीलाई स्वतन्त्र तुल्याई दिन्छ ।

Christ's Example खीष्टको उदाहरण

रूपैयाँ-पैसाको बारेमा प्रभु येशूले अरु धेरै कुराहरू भन्नु पर्ने थियो । जे भए तापनि, उहाँले हरेक चेला बनाउने सेवकहरूलाई उहाँको उदाहरणद्वारा सिकाउनु भयो । उहाँको व्यवहारमा जे कुरा गर्नु भएको थियो त्यही कुरा प्रचार गर्नु भयो । प्रभु येशूले कसरी जीवन जीउनु भएको थियो त ?

प्रभु येशूले पृथ्वीमा सम्पत्ति प्रशस्त मात्रामा थुपारेर धनाढ्य हुन सक्नु हुने थियो, तापनि उहाँले संसारिक धन पृथ्वीमा थुपार्नु भएन । वरदानले युक्त धेरै सेवकहरूले गलत प्रकारले यो कुरा मानी लिन्छन्, कि यदि तिनीहरूका सेवकाइहरूले रूपैयाँ-पैसालाई महत्व दिए भने, परमेश्वरले तिनीहरूलाई व्यक्तिगत रूपमा धनी भएको चाहनु हुन्छ । जे भए तापनि, प्रभु येशूले व्यक्तिगत फाइदाको लागि आफ्नो अभिषेकलाई प्रयोग गर्नु भएन । उहाँलाई बनाउनु भएका सु-समाचारको निमित्त यात्रा गर्ने चेलाहरूको आवश्यकताहरू समेत उहाँले पूरा गरी दिनु हुन्थ्यो ।¹⁰⁰ हाम्रो समयमा जवान चेलाहरूले प्रायः गरेर बाइबल स्कूलमा भएका पुराना सेवकाइहरूद्वारा सिकाइको लागि आफ्नै तरिकाले रूपैयाँ पैसाहरू तिर्ने गर्छन् । तरै पनि प्रभु येशूले ठीक यसको विपरित नमूना दिनु भएको छ ।

प्रभु येशूले आफ्ना स्वर्गीय पिताले उहाँको सारा खाँचाहरू पूरा गरी दिनु हुनेछ र उहाँलाई आशिष दिनु हुनेछ, जसले गर्दा उहाँले पनि अरुहरूका खाँचाहरू पूरा गरी दिन सक्नु भएको होस् भनेर विश्वास गर्दै भरोसाको जीवन समेत बिताउनु भएको थियो । कहिले-काँही उहाँलाई भोजन गर्नको लागि निम्त्याइने गरिन्थ्यो, र अरु समयमा उहाँलाई अन्नको खेतबाट भएर जाँदै गर्दा बालाहरू टिपेर खाँदै गरेको पंक्तिमा समेत पाइन्छ (हेर्नुहोस् लूका ६:१) ।

दुईवटा अवसरहरूमा उहाँले उहाँको कुरा सुन्न आउने हजारौं जनालाई खाना उपलब्ध गराई दिनु भएको थियो । आधुनिक खीष्टियन सम्मेलनहरूमा प्रचारकले बोलेको सुन्न आउने मानिसहरू आफैले आफ्नो दर्ता शुल्क बुझाउने कुराबाट यो कुरा कति धेरै भिन्नता छ । हाम्र । सेवकहरूको सम्मेलनमा उपस्थित हुने मानिसहरूको लागि सित्तैमा भोजन उपलब्ध गराइदाँ कहिले-काँही “हामीलाई सुन्नको लागि मानिसहरूलाई पैसा तिरेको” भनेर गिल्ला समेत गने गरिएको छ । साँच्चै भन्नु हो भने, हामीले प्रभु येशूको नमूनालाई पछ्याइरहेका छौं ।

¹⁰⁰ प्रभु येशूको सेवकाई समुन्नतिमा थियो भनेर प्रमाणित गर्नको लागि समुन्नतिका प्रचारकहरूले यो सत्यतालाई प्रायः प्रयोग गर्ने गर्दछन् । प्रभु येशूले आफ्नो मिशनको कार्य पूरा गर्नु भएको होस् भनेर परमेश्वर ले प्रभु येशूको खाँचोलाई पूरा गरी दिनु भएको कुरामा कुनै शंका छैन । प्रभु येशू र समुन्नतिका प्रचारकहरूको बीचको भिन्नता चाँहि के हो भने, प्रभु येशू स्वार्थी हुनु हुन्न थियो, र उहाँले व्यक्तिगत रूपमा आफ्नो फाइदाको लागि र आफूलाई धनी बनाउनको लागि सेवकाइको रूपैयाँ-पैसाहरू कहिले खर्च गर्नु भएन ।

प्रभु येशूले गरीबहरूको समेत वास्ता गर्नु हुन्थ्यो भन्ने कुरा उहाँको समूहमा पैसाको थैली पनि हुन्थ्यो र त्यसैबाट खाँचोमा पर्नेहरूलाई दिइन्थ्यो भन्ने कुराबाट स्पष्ट हुन्छ । गरीबहरूलाई दिने काम प्रभु येशूको सेवकाइको नियमित कृत्याकलाप नै थियो, कि जब उहाँले यहूदालाई त्यो प्रभु भोजबाट अलग भएर गयो त्यो बेलामा जे गर्नुछ तुरन्तै गरी हाल भनेर भन्नु भएको थियो, अरु सबै चेलाहरूले यो कुरा मान्नलिए, कि यहूदा तिनीहरूको समूहको लागि खाने कुरा किन्न गएको होला अथवा पैसा लिएर गरीबहरूलाई दिन पो गएको होला (हेर्नुहोस् यूहन्ना १३:२७-३०) ।

प्रभु येशूले साँच्चै नै आफ्ना छिमेकीहरूलाई आफैलाई भैं प्रेम गर्नु भएको थियो, र त्यसैले गर्दा उहाँले साधारण जीवन बिताउनु भयो र अरुहरूलाई बाँड्नु गर्ने काम पनि गर्नु भयो । बप्तिष्मा दिने यूहन्नाले, “जसको दुईवटा दौरा छन्, त्यसले नहुनेलाई दिई हालोस्” भनेर गरेको प्रचारको आधारमा उहाँले पश्चाताप गर्नु आवश्यक थिएन (लूका ३:११) । प्रभु येशूसँग त एउटा मात्रै दौरा थियो । तरै पनि केही समुन्नतिका प्रचारकहरूले हामीलाई यो कुरामा विश्वास दिलाउने प्रयत्न गर्दछन्, कि प्रभु येशू धनी हुनु हुन्थ्यो, किनभने उहाँले सिउनी नभएको वस्त्र लगाउनु भएको थियो (हेर्नुहोस् यूहन्ना १९:२३) । यस्तो प्रकारको वस्त्र धनी मानिसहरूले मात्र लगाउने गर्दथे । अरु धेरै धर्मशास्त्रका पदहरूसँग नमिल्ने खालको सन्दर्भ ल्याएर कसैले प्रमाणित गर्न खोज्छ भने बाइबलीय सन्दर्भमा कुन त्यस्तो विशेषता पाउन सकिएला भनी कल्पना गर्नु पर्ने थियो । हामी समानुपातिक निष्कर्षमा आउन सक्छौं, कि प्रभु येशूले आफ्नो सम्पत्ति लुकाउने प्रयत्न गरिरहनु भएको थियो, जसरी उहाँले बाहिरी कपडा सिउनीबिनाकै लगाउनु भएको थिएन । हामीले विचारै गर्न नसक्ने तवरले प्रभु येशूले रूपैयाँ-पैसाको बारेमा भन्नु पर्ने थियो । जे भए तापनि, आउनुहोस् अब हामी धर्मशास्त्रलाई बड्ग्याएर मानिसहरूको समूहलाई छल गर्ने आधुनिक समुन्नतिका प्रचारकहरूको सामान्य केही शिक्षाहरूको बारेमा चर्चा गरौं ।

"God Made Solomon Rich" **“परमेश्वरले सोलोमनलाई धनी बनाउनु भयो”**

धेरै समुन्नतिका प्रचारकहरूले तिनीहरूको लोभलाई भेष बदली गरी दिने गर्दछन् भन्ने कुरा स्पष्ट छ । परमेश्वरले सोलोमनलाई कुनै कारणले सम्पत्ति दिनु भएको थियो भनेर तिनीहरू सम्झदैनन् । यसको कारण चाहि, किनभने, सोलोमनले आफ्ना मानिसहरूलाई अगुवाई गर्नको लागि प्रार्थना गरेको कारण परमेश्वरले उसको प्रार्थना सुन्नु भएर उहाँले उनलाई प्रतिज्ञा दिनु भएको थियो । सोलोमनले धन-सम्पत्ति नमागेकोमा परमेश्वर अति नै प्रशन्न हुनु भएको थियो (उनले अरु कुराहरू मागेनन्), अनि परमेश्वरले बुद्धिको साथमा उनलाई धन-सम्पत्ति पनि दिनु भएको थियो । जे भए तापनि, परमेश्वरले चाहनु भएको जसरी सोलोमनले ईश्वरीय बुद्धिलाई प्रयोग गरेनन्, र संसारको सबैभन्दा मूर्ख व्यक्तिको रूपमा परिणामस्वरूप जीवन बिताउन थाले । उनी बुद्धिमान् थिए र उनी जन्मनुभन्दा धेरै अगाडि व्यवस्थामा इस्राएललाई परमेश्वरले भन्नु भएको कुरामा उनले ध्यान दिनु पर्ने थियो :

“परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले दिनु हुने देशमा पुगेर त्यो अधिकार गरी त्यहाँ बसोबास गर्न लागेपछि, “हाम्रा वरिपरिका सबै जातिहरूले गरेभैं हामी पनि हामीमाथि एउटा र

“राजा नियुक्त गरौं” भनी भन्यो भने, परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले छान्नु भएको व्यक्तिलाई नै तिमीहरूले निश्चय गरेर आफ्ना राजा मान्नु, तिनी तिमीहरूका दाजु-भाइमध्येबाट एकजना हुनु पर्छ, एउटा विदेशीलाई तिमीहरूमाथि नखटाउनु, जो चाँहि एउटा इस्राएली भाइ होइन। ती राजाले असंख्य घोडाहरू नबटुलुन, वा अझ धेरै घोडाहरू ल्याउनलाई मानिसहरूलाई मिश्रमा फर्कन नलाउनु, किनभने त्यो बाटो फेरि फर्केर नजानु भनी परमप्रभुले तिमीहरूलाई भन्नु भएको छ। तिनले आफ्नोलागि धेरै स्वास्नीहरू जम्मा नगरुन, नत्रता तिनको मन बरालिने छ, तिनले आफ्ना निम्ति सुन-चाँदीको थुप्रो पनि नलगाउनु” (व्यवस्था १७:१४-१७)।

सोलोमनको उदाहरणलाई पछ्याएर समुन्नतिका प्रचारकहरूले सँधैँ अवहेलना गर्ने यहाँ अर्को पनि धर्मशास्त्रको खण्ड छ, जुन कुरालाई सोलोमनले पनि आफ्नै मृत्युसम्म गरेका थिए। अनि उनी जस्तै, तिनीहरू समेत मूर्तिपूजक भएका छन्। संभन्नुहोस् कि सुलेमानको हृदय उनको धेरै स्वामीहरूले गर्दा मूर्ति पूजातिर खिचिएको थियो, ती स्वास्नीहरू उनको सम्पत्तिलाई बेठीकसँग उनले प्रयोग गरेर भित्र्याएका थिए।

सोलोमनले ती परमेश्वरबाट प्राप्त गरेका सम्पत्तिहरू आफ्नो छिमेकीलाई आफैँलाई भैं प्रेम गरुन भन्ने परमेश्वर चाहनु हुन्थ्यो, तर सोलोमनले ती सम्पत्तिहरू त आफैँलाई प्रेम गर्नको लागि मात्रै प्रयोग गरे। उनले परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई विभिन्न प्रकारले उलंघन गरेर सुन-चाँदी, घोडाहरू र स्वास्नीहरू आफ्नै निम्ति मात्र बढाउने काम गरे। अन्ततोगत्वा, उनले सातसय पत्नीहरू र तीन सयजना उप-पत्नीहरू ल्याउनुको साथै एक हजारजना मानिसहरूका पत्नीहरूलाई लुट्ने काम समेत गरे। गरीबहरूलाई दिनुको साटो सोलोमनले आफैँलाई प्रशन्न तुल्याउने काम मात्रै गरे। यो एकदम डरलाग्दो कुरा हो, कि सुलेमान राजा स्वार्थी र मूर्तिपूजक हुदाँ-हुँदै पनि आधुनिक समुन्नतिका प्रचारकहरूले तिनलाई नयाँ करारका खीष्टियनहरूको लागि भूमिका खेल्नु पर्ने नमूनाको रूपमा प्रस्तुत गरेका छन्। के हाम्रो लक्ष्य खीष्टको स्वरूपमा आउनु होइन र ?

God made Abraham rich, and Abraham's blessings are Promised to us"

“परमेश्वरले अब्राहामलाई धनी बनाउनु भयो, र अब्राहामका आशिषहरू हामीलाई दिने प्रतिज्ञा गरिएको छ”

यो सामान्य प्रमाण गलातीको तेस्रो अध्यायमा पाइने पावलको वचनबाट उद्धृत गरिएको हो। म यसकै सन्दर्भभित्र रहेर प्रायः गलत प्रकारले उद्धृत गरिएको पदलाई उद्धृत गर्नेछु: “परमेश्वरले अन्य जातिहरूलाई विश्वासद्वारा धर्मी ठहराउनु हुन्छ, भन्ने धर्मशास्त्रले पहिलेदेखि नै देखेर अब्राहामलाई “तँमानै सबै जातिहरूले आशिष पाउनेछन्” भन्ने सु-समाचार अगिवाटै सुनायो। यसकारण विश्वास गर्ने मानिसहरूले अब्राहामसँगै आशिष पाएका छन्। किनभने, व्यवस्थाका कामहरूमाथि भर पर्ने सबै श्रापित छन्, किनकि धर्मशास्त्रमा यसो लेखिएको छ, “व्यवस्थाको पुस्तकमा लेखिएका सबै कुरामा नरहने, र ती पालन नगर्ने हरेक श्रापित हुन्छ।” परमेश्वरको दृष्टिमा व्यवस्थाबाट कोही मानिस धर्मी ठहरिन्दैन भन्ने कुरा प्रत्यक्ष छ, किनभने “धर्मी चाँहि विश्वासीद्वारा नै जिउनेछ।” व्यवस्था चाँहि विश्वासमाथि आधारि

त छैन, बरु “जुन मानिसले यी काम गर्छ, त्यो तिनैद्वारा जिउनेछ।” हाम्रो निम्ति श्राप बनेर खीष्टले हामीलाई व्यवस्थाको श्रापबाट मोल तिरेर छुटाउनु भयो, किनकि “काठमा भुण्डिने हरेक श्रापित हुन्छ” भन्ने लेखिएको छ। उहाँले हामीलाई मोल तिरेर छुट्याउनु भयो, ताकि अब हामीलाई दिइएको आशिष खीष्ट येशूद्वारा अन्य जातिहरूमा आओस् र हामी विश्वासीद्वारा प्रतिज्ञाका पवित्र आत्मा प्राप्त गर्न सकौं (गलाती ३:८-१४)।

पावलले १४ पदमा लेखेको “अब्राहामको आशिष” परमेश्वरले उनमा सबै जातिहरूलाई आशिष दिनको लागि गर्नु भएको प्रतिज्ञा थियो (जसको बारेमा पावलले ८ पदमा उद्धृत गरेका छन्), अर्थात् अझै विशिष्ट रूपमा, पावलले केही पदहरू पछि व्याख्या गरे अनुसार, अब्राहामको एकमात्र सन्तान, प्रभु येशूमा त्यो प्रतिज्ञा पूरा हुने कुरा बताइएको छ (गलाती ३:१६)। अहिले भर्खरै हामीले पढे अनुसार, प्रभु येशूले क्रूसमा संसारको पापको निम्ति मरेर परमेश्वरद्वारा श्रापित भई सबै जातिहरूको लागि प्रतिज्ञा गरिएको आशिषलाई उपलब्ध गरिदिनु भयो। यसैले “अब्राहामको आशिष अन्य जातिहरूलाई आइरहेको कुरा चाँहि परमेश्वरले अन्यजातिहरूलाई भौतिक रूपमा अब्राहामलाई दिनु भएभैं दिइरहनु भएको कुरा होइन, तर उनको सन्तानद्वारा अन्यजाति राष्ट्रहरूलाई आशिष दिनको लागि परमेश्वरले अब्राहामलाई दिनु भएको प्रतिज्ञा हो – र यो कुरा तिनीहरूको लागि क्रूसमा भएको प्रभु येशूको मृत्युद्वारा पूरा भएको छ। (पावलद्वारा यहाँ उल्लेखित विषय वस्तु भनेको प्रभु येशूमा विश्वास गरेर अन्य जातिहरूले पनि यहूदीहरूले भैं उद्धार पाउन सक्छन् भन्ने हो)।

Another Twisting अर्को बङ्ग्याइएको कुरा

समुन्नतिका प्रचारकहरूले आफ्नो सिद्धान्तलाई ठीक ठहराउनको लागि यही खण्डलाई प्रयोग गरेका छन्। तिनीहरूले भन्दछन्, कि व्यवस्थालाई पालन नगर्नेहरूलाई गरिवीपनाको श्राप आउँछ भनेर व्यवस्थाले प्रतिज्ञा गरेको कारण (हेर्नुहोस् व्यवस्था २८:३०-३१, ३३, ३८-४०, ४७-४८, ५१, ६८), र गलाती ३:१३ मा पावलले “खीष्टले हामीलाई व्यवस्थाको श्रापबाट छुटकारा गर्नु भयो” भनेर लेखेकोले गर्दाखेरि, हामीले खीष्टमा हुनेहरू गरिवीपनाको श्रापबाट छुटकारा पाएका छौं।

पहिलो कुरा, खीष्टले हामीलाई “व्यवस्था २८ अध्यायमा पाइने “व्यवस्थाको श्राप” बाट छुटकारा दिनु भएको छ भनेर विशेष श्रापको बारेमा पावलले सोचिरहेका थिए भन्ने कुरा विवादास्पद छ। यो कुरा याद गर्नुहोस्, कि खीष्टले हामीलाई व्यवस्थाका “श्रापहरू” (बहुवचन) बाट छुटकारा गर्नु भयो भनेका छैनन्, बरु त्यसको अलावा व्यवस्थाको “श्राप” (एकवचन) बाट छुटकारा दिनु भयो भनेर भनेका छन्, सायद पूरै व्यवस्था ती मानिसहरूको – लागि नै श्राप थियो, जसले मुक्ति पाउनको लागि त्यसलाई पालन गर्ने प्रयास गरेका थिए। हामीले एकचोटि खीष्टद्वारा छुटकारा पाइसकेपछि, व्यवस्था पालन गरेर आफैलाई बचाउनको लागि कोशिश गर्ने भूलमा फेरि पर्नेछैनौं, र त्यसले गर्दा हामी “व्यवस्थाको श्रापबाट छुटकारा पाएका छौं” भन्ने ज्ञान हामीसँग छ।

यदि पावलले व्यवस्था २८ अध्यायमा उल्लेख गरिएको हरेक बिनासकारी कुराबाट खीष्टले हामीलाई छुटकारा दिनु भएको छ भनेर वास्तवमै भनिरहेको भएदेखि, हाम्रो भौतिक समुन्नतिको

ग्यारेन्टी गर्दै, पावलले एकचोटि आफ्नै बारेमा किन यस्तो लेखका थिए भनी हामी अचम्भमा पर्ने थियौं, “यस घडीसम्म हामी भोका र प्यासी छौं, नाङ्गा छौं, कुटाई खाँदैछौं, र घर बिहिन छौं” (१ कोरिन्थी ४:११) । हामी पावलले किन यसरी लेखे भनेर पनि अचम्भमा पर्नु थियो, “कसले हामीलाई खीष्टको प्रेमबाट अलग गर्ने ? के सङ्कष्टले, अथवा दुःखले, वा खेदोले, वा अनिकालले, वा नग्नताले, अथवा खतराले, वा तरवारले ? यस्तो लेखिएको छ, “तपाईंको खातिर हामी दिनभरि मारिन्छौं, काटिने भेंडाहरू जस्तै हामीहरू गनिएका छौं” (रोमी ८:३५-३६) ।

स्पष्ट छ, हामीलाई खीष्टले व्यवस्थाको श्रापबाट छुटकारा दिनु भएको कारण, यदि सबै खीष्टियनहरूले सतावट, अनिकाल, नग्नता, खतरा वा तरवारबाट सताइएका थिए भने, पावलले यी वचनहरू लेखे थिएनन् ।

प्रभु येशूले स्वर्गीय बुद्धिमा भएर किन यस्तो अगमवाणी गर्नु भएको थियो भनेर पनि हामी अचम्भमा पर्नु पर्ने थियो, “तब राजाले आफ्नो दाहिने पट्टिकाहरूलाई भन्नेछ, “आओ मेरा पिताका धन्यका हो ! संसारको उत्पत्तिदेखि तिमीहरूका निम्ति तयार गरिएको राज्यलाई अधिकार गर । किनभने म भोकाएको थिएँ, तिमीहरूले मलाई खान दियो, म तिर्खाएको थिएँ, तिमीहरूले मलाई पिउँन दियो, म परदेशी थिएँ, तिमीहरूले मलाई आश्रय दियो, नाङ्गै थिएँ, तिमीहरूले मलाई बस्त्र लगाई दियो, विरामी थिएँ, तिमीहरू मलाई हेर्न आयौ, भ्यालखानमा थिएँ, तिमीहरू मलाई भेट्न आयौ ।” तब धर्मीजनले उनलाई जवाब दिनेछन्, “हे प्रभु कहिले हामीले तपाईंलाई भोकाउनु भएको देख्यौं, र खान दियो ? अथवा तिर्खाउनु भएको देख्यौं, र पिउँन दियो ? कहिले हामीले तपाईंलाई परदेशी देख्यौं, र तपाईंलाई आश्रय दियो ? अथवा नाङ्गै देख्यौं, र बस्त्र लगाई दियो ? र कहिले हामीले तपाईंलाई विरामी वा भ्यालखानमा देख्यौं, र तपाईंकाहाँ आयौ ?” तब राजाले तिनीहरूलाई जवाब दिनेछन् र भन्नेछन्, “साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिमीहरूले यी मेरा भाइहरूमध्ये सबैभन्दा सानामा एकजनालाई जे जति गच्यौ, त्यो तिमीहरूले मलाई नै गच्यौ” (मत्ती २५:३४-४०) ।

यसरी “व्यवस्थाको श्रापबाट छुटकारा पाएका” केही विश्वासीहरूले आफैलाई समुन्नत भएको अवस्थामा भन्दा कम भएको पाउने छन् भन्ने सानो शंका पनि छ । जे भए तापनि, यो कुरा याद गर्नुहोस्, कि जाँच गरिएको परिस्थितिमा प्रभु येशूले भन्नु भयो, कष्ट पाएका विश्वासीहरूको आवश्यकतालाई परमेश्वरले पूरा गरी दिनु भयो, र उहाँले यो काम अरु विश्वासीहरूद्वारा गरी दिनु भयो, जोहरूसँग आफ्नो आवश्यकताहरूभन्दा पनि बढी थियो । हाम्रो खाँचाहरू केही समयको लागि भए तापनि, परमेश्वरले ती पूरा गरी दिनु हुने नै छ भनी हामीले सधैं आशा गर्न सक्छौं ।

अन्तमा, अब्राहामभैं धनी हुन चाहने ती समुन्नतिका प्रचारकहरूले इमान्दारीपूर्वक आफैसँग तिनीहरूले आफ्नो जीवनभरि पानी वा बिद्युतीय बिजुली बत्तीबिना जीवन निर्वाह गर्न सक्छन्, कि सक्दैनन भनेर प्रश्न सोध्नु पर्दछ ।

परमेश्वरले कुनै शर्तबिना नै पूरानो करारमा धन सम्पत्ति दिएर आशिष दिनु भएकाहरूले तिनीहरूले पाएका धन सम्पत्तिहरूद्वारा अरुहरूलाई तिनीहरूका प्रशस्तताबाट बाँड्नु गरेर अरुहरूलाई उपलब्ध गराउँदै परमेश्वरको महिमाको निम्ति ती प्रयोग गरुन् भन्ने आशा उहाँले गर्नु भएको थियो । यो अब्राहामले सयौं मानिसहरूका खाँचाहरू पूरा गर्ने क्रममा सयौं मानिसहरूलाई जागिर दिएका थिए (हेर्नुहोस् उत्पत्ति १४:१४) । अयूबले पनि त्यसै गरे, र उनले आफ्नो सम्पत्ति गरीब विधवाहरू र टुहुरा बाल-बच्चाहरूलाई हेरविचार गर्नको लागि प्रयोग गरेको विषयमा साक्षी पनि दिएका थिए (अयूब २९:१२-१३, ३१:१६-२२) ।

जोहरूले व्यवसाय बढाउनको लागि वरदान पाएका छन् तिनीहरूको मुख्य व्यवसाय भनेको परमेश्वरको आज्ञापालन गर्नु र आफ्नो छिमेकीलाई आफैलाई भन्ने प्रेम गर्नु हो भन्ने कुरामा तिनीहरू निश्चय हुनु पर्दछ ।

"Scripture says that Jesus became Poor so that we could become rich"

“हामी धनी हुन सकौं भनेर प्रभु येशू हाम्रो निम्ति गरीब हुनु भयो भनेर धर्मशास्त्रले भन्दछ”

वास्तवमा बाइबलले भन्दछ, “किनकि हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको अनुग्रह तिमीहरूलाई थाहा छ, उहाँ धनी हुनु हुन्थ्यो, तर पनि, तिमीहरूको खातिर उहाँ गरीब हुनु भयो, ताकि उहाँको गरिबीबाट तिमीहरू धनी हुन सक” (२ कोरिन्थी ८:९) ।

प्रभु येशू भौतिक रूपमा स्वर्गमा धनी हुनु हुन्थ्यो, र भौतिक रूपमा उहाँ पृथ्वीमा गरीब हुनु भयो भन्ने यो धर्मशास्त्रको पदको स्पष्ट अर्थ हो भनी विवाद गर्ने गरिएको पनि छ, अनि पावलको मनमा भएको भौतिक सम्पत्ति चाहिँ ख्रीष्टको गरिबीद्वारा उनका पाठकहरू धनी हुन सक्नु भनेर उनले लेखेका थिए भन्ने हो । निश्चय पनि तिनीहरूले भन्दछन्, यदि पावलले पदको पहिलो भागमा भौतिक सम्पत्ति र गरीबीपनको बारेमा भनिरहेका हुन् भने, उनले दोस्रो भागमा आएर आत्मिक रूपमा धनी हुने कुरा गर्ने थिएनन् ।

जे भए तापनि, यदि पावलको भनाइको अर्थ ख्रीष्टको भौतिक गरीबीपनको कारणले भौतिक रूपमा हामी धनी हुनेछौं भन्ने हो भने हामीलाई अचम्भ लाग्नु पर्ने हो, कि किन त्यही पत्रमा केही पदहरू लेखिसकेपछि यो पद लेखेका हुन् त, “परिश्रममा र कष्टमा, कति-कति अनिदो रातमा, भोक र प्यासमा, बारम्बार उपवासमा, ठण्डी र नग्नतामा परें” (२ कोरिन्थी ११:२७) ।

यदि २ कोरिन्थी ८:९ मा पावलले भन्न खोजेको कुरा ख्रीष्ट भौतिक रूपमा गरीब हुनु भयो, ताकि हामी भौतिक रूपमा धनी हुन सकौं भन्ने थियो भने, निश्चय पनि ख्रीष्टको इच्छा पावलको जीवनमा पूरा भएको थिएन । त्यसैले स्पष्ट रूपमा पावलले भन्न खोजेको कुरा यो होइन, कि भौतिक रूपमा ख्रीष्ट गरीब हुनु भयो जसले गर्दा हामी आत्मिक रूपमा यस पृथ्वीमा धनी हुन सकौं । उनको भनाइको तात्पर्य हामी आत्मिक रूपमा धनी हुनेछौं, “परमेश्वरप्रति धनी, ”प्रभु येशूले भन्नु भएको कुरालाई लिएर (हेर्नुहोस् लुका १२:२१), र स्वर्गमा धनी हुनेछौं भन्ने कुरालाई लिएर जहाँ हाम्रो धन छ, त्यही हाम्रो मन पनि छ भन्ने थियो ।

समुन्नतिका प्रचारकहरूले दावी गरेभन्ने पावलले वाक्यको पहिलो भागमा वा पूरै भागमा भौतिक सम्पत्तिको बारेमा कुरा गरिरहेको र अर्को भागमा चाहिँ आत्मिक सम्पत्तिको बारेमा कुरा गरिरहेको कारण यसलाई मानिलिनु साँच्चै नै सुरक्षित हुन्छ त ? प्रभु येशूले स्मर्नाको शहरमा आफ्ना अनुयायीहरूलाई भन्नु भएको निम्न वचनहरूलाई विचार गर्नुहोस् : “मलाई तिमीहरूका कष्ट र गरिबीपनाको बारेमा थाहा छ (तर तिमीहरू धनी छौ) (प्रकाश २:९ क) ।

स्पष्ट रूपमा स्मर्नामा भएका विश्वासीहरूले सामना गर्नु परिरहेको भौतिक गरिबीपनाको बारेमा प्रभु येशूले कुरा गरिरहनु भएको थियो, र त्यसपछि चारवटा शब्दहरू पछ्याडि उहाँले तिनै विश्वासीहरूलाई तिनीहरूको आत्मिकी सम्पत्तिको बारेमा तिनीहरूसँग उहाँले बोल्दै हुनु हुन्थ्यो ।

"Jesus Promised a hundred-fold return on our giving" “प्रभु येशूले हाम्रो दिने कार्यको लागि सयौँ गुणा फिर्ता गरी दिने प्रतिज्ञा गर्नु भएको छ”

निश्चित बलिदान गर्नेहरूलाई प्रभु येशूले सयौँ गुणा फिर्ता गरी दिने प्रतिज्ञा गर्नु भएको छ । उहाँले भन्नु भएको कुरालाई जस्ताको तस्तै अब हामी पढौँ : “साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले मेरो निमित्त र सु-समाचारको खातिर घर वा दाजु-भाइ वा दिदी-बहिनी वा आमा-बाबु वा छोरा-छोरीहरू, वा जग्गा-जमीन छाड्दछ, त्यसले सतावटको साथसाथै सय गुणा बढी घर, दाजु-भाइ, दिदी-बहिनी, आमा, छोरा-छोरी र जग्गा-जमीन यसै समयमा पाउनेछ, अनि आउँदो युगमा अनन्त जीवन” (मर्कूस १०:२९-३०) ।

यी प्रचारकहरूलाई जसले आफ्नो रूपैयाँ-पैसा दिन्छ, त्यसको लागि गरिएको प्रतिज्ञा होइन, जुन कुरा समुन्नतिका प्रचारकहरूले दाबी गर्ने गर्दछन् भन्ने कुरालाई याद गर्नुहोस् । बरु, यो त विश्वव्यापी रूपमा टाढा-टाढा गएर सु-समाचार प्रचार गर्नको लागि जाँदा आफ्नो घर, खेतबारी, र आफन्तहरू छोड्नेहरूको लागि दिइएको प्रतिज्ञा हो । प्रभु येशूले यस्ता मानिसहरूलाई “अहिलेको यसै समयमा सयौँ गुणा” दिने प्रतिज्ञा गर्नु भएको छ ।

तर के प्रभु येशूले यस्तो प्रकारका मानिसहरू एक सयवटाको वा खेतको मालिक हुनेछन् भनेर केही समुन्नतिका प्रचारहरूले दाबी गरेको जसरी प्रतिज्ञा गरिरहनु भएको थियो त ? थिएन, उहाँले एकसय अक्षरश सन्तान त्यस्ता मानिसहरूको हुनेछन् भनेर प्रतिज्ञा गर्नु भएको भन्दा बढी अरु कुनै केही त्यस्तो प्रतिज्ञा गरिरहनु भएको थिएन । प्रभु येशूले यो कुरा मात्रै भनिरहनु भएको थियो, कि जसले आफ्ना घरहरू र परिवारहरू छोड्दछ, त्यसले सङ्गी विश्वासीहरूले उसको लागि आफ्ना परिवारहरूको साथमा आफ्नै परिवारको सदस्यको रूपमा ग्रहण गरेको पाउनेछ ।

यस्तो प्रकारका मानिसहरूलाई सतावट आउनेछ र तिनीहरूले अनन्त जीवन पनि प्राप्त गर्नेछन् भनेर प्रभु येशूले प्रतिज्ञा गर्नु भएको कुरालाई याद गर्नुहोस् । यसले हामीलाई पूरै खण्डको सन्दर्भलाई सम्झना गराई दिन्छ, जसमा चेलाहरूले अनन्त जीवन पाउन चाहने धनी शासक प्रभु येशूले भन्नु भएको, “धनी मानिसहरूलाई स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्नुभन्दा ऊँटलाई सियोको नाथ्रीवाट छिर्नु सजिलो हुन्छ” कुरा सुनेर दुखित भई त्यहाँबाट गइहालेको देखेका थिए (मर्कूस १०:२५) ।

प्रभु येशूका चेलाहरू उहाँको भनाइलाई सुनेर भयभित्त भएका थिए, र तिनीहरू आफै पनि परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्ने मौकाको बारेमा अचम्भमा परेका थिए । तिनीहरूले उहाँलाई पछ्याउनको लागि के कुरा पछ्याडि नै छोडेका थिए भनेर प्रभु येशूलाई थाहा गराएका थिए । त्यो चाहिँ जब प्रभु येशूले “सयौँ गुणा” प्रतिज्ञाहरू भन्नु भएको बेलामा हो ।

यी सबै कुराको कारण जुनसुकै समुन्नतिको प्रचारकले प्रभु येशूले अक्षरशः रूपमा सयौँ गुणा भौतिक कुराहरू दिनु हुनेछ र छोटो अवधिमै हामीलाई उहाँले धनी बनाउनु हुनेछ भनेर विश्वास दिलाउन प्रयत्न गर्छ भने, त्यो एकदम व्यर्थको कुरा हो, तथ्य कुराको आधारमा केही सेकेण्ड अगाडि, प्रभु येशूले त्यस धनी मानिसलाई अनन्त जीवन पाउन चाहन्छौँ भने, तिम्र । सबै थोक बेचेर गरीबहरूलाई दान देऊ भनेर भन्नु भएको थियो ।

हामीले छलफल गरेको भन्दा अरु पनि धेरै समुन्नतिका प्रचारकहरूले अर्थ बझ्याएका धर्मशास्त्रका पदहरू छन्, तर यस पुस्तकमा यसको लागि ठाउँ सीमित मात्रै छ। होशियार हुनुहोस् !

A Maxim to remember संभनाको लागि नीतिवचन

बेलायतको मण्डलीका मेथोडिष्ट अभियानको संस्थापक जोन बेस्लीले रूपैयाँ-पैसाको उचित अवधारणा सम्बन्धी एउटा अदभूत नीतिवचन दिनु भएको छ। जो यही हो, “जति सक्छौं बनाऊँ : जति सक्छौं बचाऊँ, जति सक्छौं देऊँ।”

त्यो नै ख्रीष्टियनहरूले परमेश्वरले तिनीहरूलाई दिनु भएको पैसा कमाउनको लागि दिनु भएको क्षमता र मौकालाई प्रयोग गरेर पहिले कठिन परिश्रम गर्नु पर्ने काम हो, तर निश्चित भएर इमान्दारीताको साथ र ख्रीष्टको कुनै पनि आज्ञा उलंघन नगरीकन त्यसो गर्नु पर्दछ।

दोस्रो कुरा चाहि, तिनीहरूले सामान्य र सरल रूपमा आफैलाई सम्भव भएसम्म नम्र पारेर जीवन बिताएको हुनु पर्दछ, जसले तिनीहरूलाई तिनीहरूले सक्ने जति बचाउन सक्षम तुल्याउँदछ।

अन्तमा, पहिलो दुईवटा कदमहरू चालिसकेपछि दशांशमा आफैलाई सीमित नपारि तिनीहरूले, “सके जति सबै दिनु पर्दछ”, तर जति सक्दो तिनीहरूले आफैलाई इन्कार गरेर यो कार्य गरेको हुनु पर्दछ, जसले गर्दा विधवाहरू र अनाथहरूलाई खुवाउन सकियोस् र सारा सारभरि सु-समाचारको घोषणा गर्न सकियोस्।

प्रारम्भिक मण्डलीले यस्तो खालको भण्डारेपनको बारेमा अभ्यास गरेको थियो र नयाँ करारको जीवनको ढाँचामा तिनीहरूले साथमा भएका खाँचोमा परेकाहरूलाई बाँड्नु कार्य गरेको थियो। ती सुरुका विश्वासीहरूले प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई दिनु भएको आज्ञालाई गम्भीर रूपमा लिएका थिए, त्यो आज्ञा थियो, “तिमीहरूको सम्पत्ति बेचेर भिक्षा देओ, आफ्नो निमित्त थोत्रो नहुने थैलीरु बनाओ, र स्वर्गमा कहिले नष्ट नहुने धन स्वर्गमा सञ्चय गर, जहाँ चोर आउँदैन, र कीरा पनि लाग्दैन (लूका १२:३३)। हामी सुरुको मण्डलीको बारेमा लुकाले दिएको विवरणमा पढ्दछौं :

“अनि विश्वास गर्नेहरू जति सबै एकसाथ बस्थे, र तिनीहरूका सबै थोक साभ्ना थिए, र तिनीहरूले आफ्ना मालमत्ता र सम्पत्ति बेचीकन जस-जसलाई जे-जे कुराको खाँचो पर्थ्यो सबैलाई ती बाँडिदिन्थे। अनि विश्वास गर्नेहरूको समूह सबै एकै हृदय र एकै आत्मामा भएका थिए, र तिनीहरूमध्ये एउटाले पनि आफ्नो धन-सम्पत्तिको केही थोक यो मेरो आफ्नो हो भनी भन्दैन थियो, तर तिनीहरूका सबै थोक साभ्ना थिए..... र तिनीहरू सबैमाथि ठूलो अनुग्रह रहेको थियो। किनकि तिनीहरूको बीचमा कोही पनि खाँचोमा पर्दैन थियो, किनकि जतिजना जग्गा-जमीन भएका मालिक थिए, तिनीहरूले ती बेचेर त्यसको मोल ल्याउँथे, र प्रेरितहरूको चरणमा राखी दिन्थे र जस-जसलाई जे-जे कुराको खाँचो पर्थ्यो, सो हरेकलाई बाँढी दिन्थे” (प्रेरित २:४४-४५, ४:३२-३५)।

धर्मशास्त्रले यो कुरा पनि स्पष्ट बताउँदछ, कि प्रारम्भिक मण्डलीले गरीब विधवाहरूलाई खुवाउने काम गर्दथ्यो र तिनीहरूका खाँचाहरू पूरा गरी दिने गर्दथ्यो (हेर्नुहोस् प्रेरित ६:१, १ तिमोथी ५:३-१०) ।

एक समयका महान् प्रेरित भनेर कहलिएका पावललाई परमेश्वरद्वारा अन्य जातिहरूका सु-समाचार पुऱ्याउनको लागि जिम्मा दिइएको थियो, उनी नयाँ करारको मानव लेखक भएका थिए, र उनको सेवकाइमा भएको महत्वपूर्ण भागमा भएका गरिबीहरूको भौतिक खाँचाहरूमा सेवा पुऱ्याउने सेवकको रूपमा उनलाई सोच्ने गर्दथ्यो । उनले स्थापना गरेका मण्डलीहरूको बीचमा, पावलले गरीब ख्रीष्टियनहरूको लागि धेरै रूपैयाँ-पैसाहरू उठाउँदथे (हेर्नुहोस् प्रेरित ११:२७-३०, २४:१७, रोमी १५:२५-२८, १ कोरिन्थी १६:१-४, २ कोरिन्थी ८-८, गलाती २:१०) । कम्तिमा पनि उनी विश्वासमा आएको सत्र वर्ष पछाडि पावलले ग्रहण गरेको सु-समाचार पत्रुस, याकूब र यूहन्नाको परीक्षणमा समर्पित हुनको लागि उनी यरुशलैमको यात्रामा लागे । उनले प्रचार गरेको सन्देशमा कुनै पनि गल्ती तिनीहरूमध्ये कसैले पाएनन्, र पावलले गलातीको पत्रमा यो कुरा संझना गरेर त्यहाँ राखे, “केवल तिनीहरूको यही इच्छा थियो, कि गरीबहरूमाथि हाम्रो सम्झना रहोस्- त्यसो गर्न म पनि उत्सुक थिए” (गलाती २:१०) । पत्रुस, याकूब, यूहन्ना र पावलको मनमा गरीबहरूप्रति दया देखाउने काम चाँहि सु-समाचार प्रचार गर्ने कामदेखि बाहेकको दोस्रो काम थियो ।

In Summary

सारांशमा

यस विषयमा, चेला बनाउने सेवकको लागि एकदम राम्रो सल्लाह प्रेरित पावलबाट आउँदछ, जसले तिमोथीलाई “रूपैयाँ-पैसाको मोह सबै किसिमका खराबीको जड् हो” भनेर चेतावनी दिई सकेपछि “कोही-कोहीले यसको चाहना गरेर विश्वासबाट टाढा भएका छन् र तिनीहरूले आफैलाई चोटमा पारेको पीडा भोग्दैछन् भनेर चेतावनी दिई सकेपछि, फेरि उनलाई उत्साह दिएका छन्,

“परमेश्वरको जन, तिमिले चाँहि यी सबै त्याग, र धार्मिकता, भक्ति, विश्वास, प्रेम, स्थिरता र नम्रताको लक्ष्य राख” (१ तिमोथी ६:११) ।